

HIDRA

Ljudi se dele na posvećene
i one druge, što ne žele
odvezati pokisle čvorove,
rasplesti nerazmrsivo,
brojati neizbrojivo.
Drugi se čude upornima,
njihovoj patološkoj potrebi da dokuče
šta se krije na koncu svega.

Ispred mene se podiže
beskrajna, mesnata hidra sveta.
Stvarnost dolazi skrivena
u vazduhu pod nepamćenjem, hučeći kao aorist.
Promukli bariton cepa tišinu.
Strah se skuplja u veliki beli zalogaj dima
koji pokušavam da progutam
kao epileptičar jezik.

Na njenim ustima cvetaju petunije.
Opijati koje unosi u sebe
iz njene nutrine ponekad izvlače
šekspirovske monologe.
U njenom sluzavom telu sklupčano leže
reči što traže svoje razrešenje.
Među mojim vrelim, koščatim prstima
kuca njena hladna tahikardija.

PANONSKA ŠKOLJKA

(Balada o gradu)

Ovaj ravničarski grad na toku evropske reke
opkoračene mostovima ispod pepeljastoplavog neba
bruji i vibrira poput zabrektale mašine
ulicama prenaseljenim potonulim pogledima
u talog smoga i neizlečivu letargiju *chillout*-a.

Ovde se vrtlože beton i neon, mermer i plastika, staklo i metal,
njegov centar je tvrdo oko oluje, vertigo nad erozijom želje.
Koncentracija tela u spiralnoj zenici kineskog šoping mola
otiče raspomamljenim ubrzanjem niz zečju rupu potrošnje
kao opušak kroz levkasti slivnik svakodnevne ljudske kloake.

Ispred trafike pasivni posmatrači sa pivskom bocom na kolenu
perutaju se kvartom poput fasade zidova izgrizenih vremenom.
Tetovirane mural-čituljama navijača omiljenog fudbalskog kluba,
amblemima i rimovanim sloganima aktuelnih političkih lidera,
zgrade zrače aerosolnim pismom na kojem se psuje i ljubi najlepše.

Gradilišta metastaziraju kao čir na obrazu gradskog zelenila,
drsko rastu investicije u nekretnine sumnjivog porekla kapitala.
Čujem: „E, gari, nađemo se na koševima kod ‘Promenade’?”
Space jam pod azotnim sjajem zvezda i kancerogenim vazduhom.
Ovde *Otrov rušnje / i vino gradnje Iz istog se bureta toče.*

Retori destrukcije i sofisti veleprodaje bestidno pozivaju na
brisanje pamćenja nasilnim nasrtajima na komplekse arhitekture.
Gubi se akcenat i objekti podizani iz samodoprinosu; urbanonimi,
simboli susreta utkani u sleng građana preko noći postaju
ekonomski neisplative površine preobraženog identiteta.

Telo agore u groznici restitucije i redefinisanja značenja.
Celosezonski građevinski radovi pod nemilosrdno vrelinom letom
mrse napete nerve saobraćaja, usijanu mrežu autobuskih žila.
Ovaj mali grad je veliki vir na reci bez jasnog polazišta i ishodišta,
pupak kroz koji padamo, kao Alisa, u uterus dečjeg košmara.

MOSTOVI

Na prelasku između dva milenijuma
tri mosta grlila su obale velike vode,
potom su im martovsko nebo zauzeli gavrani,
a mitski lađari pod čkiljavim fenjerima
u podnožju Petrovaradinske tvrđave
skupljali njihove krhotine sa mirisom katrana,
nudeći prevoz na drugu stranu.

Kopneni putevi činili su se verovatnim,
ali teško dostupnim, čekajući pontonsku vezu,
spone od vazduha ispunjene krikovima.

Sedamdeset osam dana mraka
pod nogama je svedočila muška reka,
proširena vena na bedrima Evrope;
sa tri šava opkoračena,
sa tri dugmeta zakopčana;
binarno spremna da govori razlikom,
množi suprotnosti deljenjem.

Razdvajanje u kojem se ogleda
moje desno – tvoje levo,
tvoje desno – moje levo.

Prelaziti preko znači verovati *drugom*,
odvoditi se na susret sa sobom.
Sa svake strane – jedan početak,
sa svake strane – jedan završetak.
Tamo i ovde nosi svoje ovde i tamo,
uči držati konopac sa obe ruke,
preskočiti senku a ne pokvasiti rubove.

U FABRIKAMA IZIGRAVAMO TUŽNE REVOLUCIONARE

Za J. Kornhauzera

Umor ispunjava vreme.
Stigme sticanja i potrošnje
krvare iz dlanova radničke klase.

Od osam do četiri, od devet do pet,
od dva do deset, od tri do jedanaest,
sve češće duže, sve manje slobodnji.

U poslednjem vagonu kalendara
najamni rad unifikovan dnevnicom
odbrojava uskrснуće prekovremenim satima.

Stajanje ispred bankomata;
čekanje u redu pred poštanskim šalterom;
guranje na kasi novootvorenog hipermarketa.

Ovo nije ni lepo ni ružno,
ono je stvarno.
Ko ne piše poeziju, taj je omogućava.

Ovaj trenutak umotan u pesmu,
poput crvene marame u rukama tužnih revolucionara,
drži neugodan vetar koji nema snagu povratka.

OŽILJAK

Silazim u pesmu
kao sidro koje
traži svoju dubinu.

U srcima reči kucaju
duže nego pod prstima.

Zapisano postaje nova uzaludnost
u očima razrešenim odgovornosti;
izgovor za neprolazni stid,
kvake i nokte stisnute u dlan dana.

Ali pre nego što se spustimo
u stanje staro koliko život,
valjalo bi dodati:

Ko voli da gleda raspadanje,
poneće teret crne boje.

Ima izvesne utehe u gubicima.
Rana je lepa kada nastaje.
Dobra pesma je poput silaska po smrt,
i to ne bi trebalo menjati.